teda teretasid ja temale kät andsid. Röömsa näuga astus ta Luteruse ette, pakkus temale kannu ja kuulutas temale hertsogi sõnad. Luterus, kellel higi mööda palet joolsis, ei mõistnud Saksamaa würstist midagi kurja karta, wõttis kannu ja jõi selle tilgutumaks ära. Siis tema ütles: „Otsegu hertsog Eerik täna minu peale on mõelnud, nõnda mõelgu Jumal tema peale tema wiimsel tunnil.“ Noor teener andis hertsogile need sõnad teada, see pidas neid meeles, ja kui ta oli hinge heitmas, palus tema Krammi poega, et ta teda armu õpetusega pidi kinnitama. Ja wiimne kinnitus surma tee peal sai temale siis selle mehe kirjadest kaasa antud, kellele tema enne raskel tunnil oli ihuliku kinnitust soowinud.

Nenda oli õndsa Luteruse sõit Wormsi linna. Kui pahategija, kelle peale taheti kohut mõista, sai tema sinna kutsutud, kui wõitja sai ta seal wastu wõetud ja tema waenlaste kawal nõu ja tigedus pidid aga teed walmistama, et puhas armuõpetus saaks wägewamine mööda maailma joosta. Wõit peab ikka nende kätte jääma, kelle poolt Jumal on ja tema armu sõna.

Jka nõu.

(Üks slaawiamaa ennemuistne jutt.)

Üks kord oli üks isa, kellel kaks tütart oli. Kui wanamees oma mõlemad tütred oli mehele pannud, ütles ta oma naese wastu: „Emake, anname oma tütardele oma waranduse kätte!“ Naene wastas: „Wanamees, ära tee seda mitte! Mitte enne, kui meie juba surnud oleme!“ — „See on rumal lori,“ wastas wanamees selle-peale, „anname aga kätte!“ — Sellepeale jaota-siwad n'ad kõik oma pisukese waranduse tütardele ära. Tütred selle üle röömsad pidasiwad oma wanu wanemaid ligi kaks kuud aega wäga auu sees; aga siis hakkasiwad n'ad aeg aealt nende wastu külmemaks jääma, kunni wiimaks neid sugugi enam waatama ei läinud. — See läks isale südamesse. Kord läks ta põldude wahele jalutama ja juhtus seal üsna kogemata oma wana sõbraga kokku. Sõber, kes teda wäga kurwa nägi olewad, küsis tema käest: „Wend, miks sa nõnda kurwa meeleline oled? Sa olid jo enne ikka alati röömus ja lahke tujuline mees.“ Wana-mees kergitas õlasi ja ütles: „Mina ei ole mitte midagi teinud, kõik on mind niiüd maha jätnud!“ — „Ära selle üle muretse“, wastas t'ale sõber selle-